

[Finansministeren.]

Se, da vi drøftede finanslovsforslaget, var der på dette finanslovsforslag opført et kasseoverskud på 484 mill. kr., og jeg erindrere ikke, at hr. Henry Christensen eller hr. Poul Møller dengang voldsomt angreb regeringen for, at det var et for lille kasseoverskud, der var opført her. Det erindrere jeg ikke noget om — det er muligt, jeg ikke erindrere rigtigt — og derfor synes jeg ikke, man har ret til i dag, når man ikke ved finanslovsforslagets behandling — i modsætning til hr. Niels Westerby, det erkender jeg — fremsatte sådanne betragtninger, at komme og sige til mig og til regeringen, at vi nu fører en anden politik end den, vi har lagt op til med finanslovsforslaget. Det er nemlig ikke rigtigt, det er positivt forkert. Den nedgang, der er sket i kasseoverskuddet, er jo ikke større, snarere mindre, end den, som man i og for sig kunne tillade, når man ved, at der nu sættes en merværdiafgift i kraft fra den 1. juli, som jo betyder en forbrugsbegrænsning på godt et par milliarder kroner — og det kan jo ikke være fremmed hverken for hr. Poul Møller eller hr. Henry Christensen, eftersom vi flere gange har drøftet disse problemer i de udvalg, der har haft med dette at gøre. Kasseoverskuddet er jo ikke nogen størrelse, som uafhængigt af, hvad der sker i samfundet, skal udgøre et bestemt beløb. Det er i hvert fald ikke noget, jeg har gjort gældende. Jeg ved godt, der har været nogen fetichisme, kan man måske sige, omkring tallet 1.200 mill. kr., men jeg er da aldrig personlig gået ind i den debat. For mig har kasseoverskuddet altid været spørgsmålet om, hvilken økonomisk politik der skulle føres i samfundet i en given situation. Og dér må man se på hele balancen, hele den økonomiske balance. Derfor er det i virkeligheden en stramning, en ikke helt ringe stramning, der ligger bag de tal, vi her ser, og det ved hr. Poul Møller jo udmærket godt, det går jeg da ud fra — han plejer at følge godt med i disse ting.

Derfor vil jeg sige: set fra mit synspunkt

som finansminister, som har ansvaret for disse ting, er der ikke i dette finanslovsforslag nogen lempelse af finanspolitikken set i relation til den økonomiske politik, der er tværtimod en stramning. Der er en stramning, og der skal også være en stramning, hvis vi skal kunne klare problemerne fremover. Men jeg vil da gerne sige lidt om de finansielle problemer.

Jeg skal ikke fordybe mig i indeværende års problemer, vi kommer som sagt tilbage til det ved tredje behandling af finanslovsforslaget. Men vi har ført en stram økonomisk politik, og det føler jeg trang til at fremhæve her i dag. Vi har ført en så stram økonomisk politik, så ethvert medlem af folketinget ved at tage det papir, der ligger på bordet, kan konstatere, at afvigelsen mellem finansloven og det, der er blevet et resultat af finansloven, er ganske ringe. Der er praktisk talt balance, og reserveerne er holdt; denne linje vil jeg prøve på at føre videre, og denne linje vil regeringen prøve på at føre videre i det kommende år, og det bliver også en stram økonomisk politik, der vil blive ført i det kommende år.

Jeg skal ellers ikke fordybe mig i posterne. Der er jo problemer, der er tal, som er usikre, der er spørgsmålet om lønudviklingen, der er spørgsmålet om landbrugsstøtte, der er andre størrelser, om hvilke vi i dag ikke ved helt præcist, hvordan de vil stille sig; det kan vi først vide, når vi kommer længere frem, og så kan vi tage debatten om det. Men når man mener, at der skulle være tale om en lempelse i den økonomiske politik på basis af dette budget, så kan jeg altså godt sige, at det er der ikke, der er tværtimod tale om en ikke uvæsentlig stramning. Jeg kan også godt sige til oplysning eller sammenligning, at man må jo heller ikke glemme, at vel er der visse poster, der er indgået i forliget mellem S og SF, der er de 160 mill. kr. på mejeriprodukterne, der er godtgørelsen for avis- og personbefordringen, hoteller og radio, men for personbefordringens vedkommende opvejes det jo — og formentlig og forhåbentlig mere